

Co je to Odůvodnění?

Ospravedlnění není ani soudním, ani soudním činem Božím, pro který odpouští, osvobozuje nebo zachází s člověkem, který není spravedlivý, jako by byl spravedlivý. Pokud by Bůh jednal s nespravedlivým, jako by byl spravedlivý, ve skutečnosti by se dopustil nespravedlnosti. Pokud by Bůh prohlásil hříšníka za spravedlivého, měli bychom fiktivní, imaginární prohlášení, protože by Bůh prohlašoval něco nepravdivého o člověku.

Co je to Odůvodnění?

„Neboť ten, kdo je mrtvý, je ospravedlněn od hříchu“ (Ř 6,7)

Teologické definice

Je běžné, že teologie zachází s doktrínou ospravedlnění jako s otázkou soudního řádu, tedy v definicích týkajících se tématu ospravedlnění výrazy „soudní akt Boží“, „božský akt uznání“, „ohlašovat spravedlnost“ atd.

Pro Scofielda, i když oprávněný, je věřící stále hříšník. Bůh uznává věřícího a zachází s ním jako se spravedlivým, to však neznamená, že Bůh činí někoho spravedlivým.

„Věřící hříšník je ospravedlněn, to znamená, že s ním je zacházeno jako se spravedlivým (...) Ospravedlnění je aktem božského uznání a neznamená to, že je člověk spravedlivý ...“
“Scofield Bible s odkazy, Řím.3: 28.

Pro Charlese C. Kyrieiho ospravedlnění znamená:

“Prohlašuji, že je někdo fér.” Hebrejská (sadaq) i řecká

(dikaioō) slova znamenají „oznámit“ nebo „vyslovit“ příznivý rozsudek, kterým je někdo prohlášen za spravedlivý. Tento koncept neznamena, že je někdo spravedlivý, ale jen ohlašování spravedlnosti. “Kyrie, Charles Caldwell, Základní teologie – k dispozici všem, přeložil Jarbas Aragão – São Paulo: Christian World, 2004, s. 1. 345.

George Eldon Ladd chápe ospravedlnění z řeckého výrazu dikaioō, jako:

„, Prohlásit za spravedlivé ‘, nedělat to spravedlivé. “ Jak uvidíme, hlavní myšlenkou v ospravedlnění je Boží prohlášení, spravedlivý soudce, že muž, který věří v Krista, i když může být hříšník, je spravedlivý – je vnímán jako spravedlivý, protože v Kristu přišel ke spravedlivému vztahu s Bohem “Ladd, George Eldon, Novozákonní teologie, překládali Darci Dusilek a Jussara M. Pinto, 1. Ed – São Paulo: Exodus, 97, s. 1. 409.

Ospravedlnění není ani soudním, ani soudním činem od Boha, za který odpouští, osvobozuje a zachází s mužem, který není spravedlivý. Kdyby se nyní Bůh choval k nespravedlivému, jako by byl spravedlivý, skutečně by se dopustil nespravedlnosti. Pokud by Bůh prohlásil hříšníka za spravedlivého, měli bychom fiktivní, imaginární prohlášení, protože by Bůh prohlašoval něco nepravdivého o člověku.

Podstata nauky o ospravedlnění spočívá v tom, že Bůh vytváří nového člověka ve skutečné spravedlnosti a svatosti a prohlašuje ho za spravedlivého, protože tento nový člověk je ve skutečnosti spravedlivý. Bůh nepracuje s fiktivní, imaginární spravedlností, natolik, aby s ním bylo zacházeno jen jako s tím, kdo není opravdu spravedlivý.

Pro reformní teology je ospravedlnění Božím soudním aktem bez jakékoli změny v jejich životě, to znamená, že Bůh nemění stav člověka. Tam spočívá podvod, protože Bůh ospravedlňuje pouze

ty, kteří se znovu narodili (Jan 3: 3). Nyní, je-li člověk znovu zplozen podle Boha, znamená to, že Bůh změnil stav člověka (1. Petra 1: 3 a 23).

Stav věřícího je úplně jiný, než když nevěřil v Krista. Před věřením je člověk podroben moci temnoty a poté, co uvěřil, je přenesen do království Syna své lásky „Kdo nás vyvedl z moci temnoty a přenesl nás do království Syna své lásky“ (Kl 1 : 13).

Když byl člověk v moci temnoty naživu, aby hřešil, nikdy nebude prohlášen za spravedlivého, ale mrtví hříchu jsou od hříchu ospravedlněni.

Právní systémy, které najdeme u soudů, se nyní zabývají otázkami a vztahy, které mají mezi živými materialitu, zatímco doktrína ospravedlnění nezahrnuje forenzní zásady, protože z hříchu jsou ospravedlněni pouze ti, kteří jsou mrtví hříchu!

Bible ukazuje, že Židé i pohané jsou spaseni milostí Boží zjevenou v Kristu Ježíši. Být spasen z Boží milosti je stejné jako být spasen skrze víru, protože Ježíš je zjevná víra (Gal 3:23). Ježíš je pevným základem, na kterém má člověk úplnou důvěru v Boha a je oprávněný (Heb 11: 1; 2 Kor 3: 4; Kol 1:22).

Daniel B. Pecota uvedl, že:

“Víra nikdy není základem ospravedlnění.” Nový zákon nikdy netvrdí, že ospravedlněním je *dia pistin* („výměnou za víru“), ale vždy *pisteos dia*, („skrze víru“) “.

Nyní, pokud pochopíme, že Kristus je víra, která se měla projevit, vyplývá z toho, že Kristus (víra) byl, je a vždy bude základem ospravedlnění. Zmatek mezi „*dia pistin*“ (důvěra v pravdu) a „*dia pisteos*“ (pravda sama) je způsoben špatným čtením biblických pasáží, protože Kristus je pevným základem, na němž se lidé, kteří věří, stávají příjemnými Bohu , protože ospravedlnění je skrze Krista (*den pisteos*).

Největší problém reformátorské doktríny ospravedlnění spočívá ve snaze oddělit doktrínu ospravedlnění od doktríny regenerace. Bez regenerace neexistuje žádné ospravedlnění a neexistuje žádné ospravedlnění kromě regenerace. Když je člověk stvořen podle těla a krve, existuje Boží verdikt: vinen, protože to je stav člověka stvořeného podle těla (Jan 1:12). Když je však člověk znovu generován (regenerován), verdikt, který dává Bůh, je: oprávněný, protože osoba je ve skutečnosti spravedlivá.

Odsouzení v Adamovi

Prvním krokem k pochopení nauky o ospravedlnění je pochopení toho, že všichni lidé zhřešili a nedosahují slávy Boží (Římanům 3:23). To znamená, že kvůli Adamovu přestupku se všichni lidé, když byli na Adamově ‚stehně‘, stali nečistými a mrtvými pro Boha (Ž 53: 3; Ž 14: 3). Po Adamově přestupku začali všichni jeho potomci žít pro hřích a byli mrtví (odcizeni, odděleni) Bohu.

Když mluvil o tomto stavu zděděném po Adamovi, apoštol Pavel řekl, že všichni lidé (Židé a pohané) byli od přírody dětmi hněvu (Efezským 2: 3).

Proč děti hněvu? Protože byli dětmi Adamovy neposlušnosti: „Ať tě nikdo neklame prázdnými slovy; díky tomu přichází hněv Boží na děti neposlušnosti“ (Ef 5: 6).

Kvůli Adamovu přestupku vstoupil hřích do světa a kvůli jeho neposlušnosti jsou všichni lidé hříšníci „Proto jako hřích vstoupil do světa skrze hřích a smrt skrze hřích, tak se smrt přenesla na všechny proto všichni zhřešili“ (Řím 5,12).

Všichni lidé narození podle těla jsou hříšníci, protože Adamovo odsouzení (smrt) přešlo na všechny jeho potomky.

Mnoho lidí si neuvědomuje, že lidé jsou hříšníci kvůli

odsouzení zděděnému od Adama, a domnívají se, že lidé jsou hříšníci kvůli problémům s chováním vyplývajícím ze znalosti dobra a zla.

Je nutné dobře vidět Adamův přestupek z poznání získaného z ovoce poznání dobra a zla. Zatímco poznání dobra a zla nebylo tím, co člověka oddělilo od Boha (hřích), protože Bůh zná dobro a zlo (Gn 3,22), neposlušnost přinesla hřích (rozdělení, oddělení, odcizení) tím, že příčina zákona, který říkal: jistě zemřete (Gn 2,17).

Hřích se ukázal jako příliš zlý, protože prostřednictvím svatého, spravedlivého a dobrého zákona hřích ovládal a zabíjel člověka (Římanům 7:13). Bez trestu zákona: „jistě zemřete“ by hřích neměl moc ovládat člověka, ale mocí zákona (jistě zemřete) byl hřích nalezen a zabít člověka (Římanům 7:11). Zákon daný v Edenu byl svatý, spravedlivý a dobrý, protože varoval člověka před následky neposlušnosti (nebudete z něj jíst, v den, kdy z něj budete jíst, určitě zemřete).

Kvůli urážce jsou lidé formováni v nepravosti a jsou počati v hříchu (Ž 51,5). Od matky (od počátku) se lidé odvracejí od Boha (Ž 58: 3), nejlepší z lidí je srovnatelný s trnem a nejpříjemnější s plotem z trní (Mk 7: 4). Rozsudek byl vyslechnut kvůli Adamovu přestupku: vinen! (Řím 3:23)

Proto Jobova otázka: „Kdo může vynášet čisté z nečistých? Nikdo“ (Job 14: 4).

Ale to, co je nemožné u lidí, je možné u Boha, protože má moc učinit vše novým: „Ježíš však při pohledu na ně řekl: Pro lidi je to nemožné, ale ne pro Boha, protože pro Boha všeho věci jsou možné“ (Marek 10:27).

Odůvodnění je Boží odpovědí na nejdůležitější ze všech lidských otázek: Jak se může člověk stát přijatelným před Bohem? Odpověď je v Novém zákoně jasná, zejména v následujícím pořadí Ježíše Krista: „Amen, amen, pravím vám, že ten, kdo se znovu nenarodí, nemůže vidět království Boží“ (Jan 3: 3).

Je třeba se narodit z vody a z Ducha, protože to, co se narodilo z těla, je tělesné, ale ti, kteří se narodili z Ducha, jsou duchovní (Ř 8,1).

Problém oddělení Boha a lidí (hřích) pramení z přirozeného narození (1Ko 15:22), nikoli z chování lidí. Hřích souvisí s padlou přirozeností člověka, nikoli s jeho chováním ve společnosti.

Řešení odsouzení, kterého člověk dosáhne ospravedlněním v Kristu, pochází z moci Boží, a nikoli ze soudního aktu. Zprvė proto, že stačilo, aby člověk neposlechl Stvořitele, aby mohl být vynesena rozsudek odsouzení: smrt (oddělení) všech lidí (Římanům 5:18).

Zadruhé, protože když Ježíš povolává lidi, aby vzali svůj vlastní kříž, dává jasně najevo, že aby bylo možné dosáhnout smíření mezi Bohem a lidmi, je nutné podstoupit uložený trest: smrt. Při smrti s Kristem je spravedlnost uspokojena, protože trest není nic jiného než osoba přestupníka (Mt 10:38; 1Ko 15:36; 2Ko 4:14).

Když byl před Ježíše umístěn ochrnutý muž, řekl: „Nyní, když víš, že Syn člověka má na zemi moc odpouštět hřích (řekl ochrnutému), říkám ti: Vstaň, vezmi si postel a jdi do svého domu “(Mk 2,10-11).

Tento řádek od Ježíše ukazuje, že klasický úryvek z Římanů 3, verše 21 až 25 o ospravedlnění nezahrnuje forenzní pojmy.

Odpouštění hříchů není legální požadavek, je to otázka moci! Pouze ti, kdo mají moc nad hlinou, mohou odpustit hřích, aby ze stejné masy vyrobili nádoby cti (Řím 9:21).

Proto se apoštol Pavel nestyděl za evangelium, protože evangelium je Boží moc ke spáse každého, kdo věří (Ř 1,16).

Když Bůh o této otázce hovoří s Jobem, jasně ukazuje, že k tomu, aby se člověk mohl prohlásit za spravedlivého, by bylo

nutné mít paže jako Boží a hromovat jako Nejvyšší. Bylo by nutné oblékat se do slávy a nádhery a oblékat se na počest a majestát. Měl by být schopen vylít svůj hněv rozdrčením bezbožníků na svém místě. Pouze při splnění všech výše uvedených požadavků by se člověk mohl zachránit (Job 40: 8–14).

Ale protože člověk nemá tuto moc popsanou Bohem, nikdy nebude schopen prohlásit se za spravedlivého nebo se zachránit.

Syn člověka, Ježíš Kristus, na druhé straně, může prohlásit člověka za spravedlivého, protože sám se vzdal slávy a majestátu tím, že se vrátil ke slávě s Otcem „A nyní, Otče, oslavuj mě sám se sebou, s ta sláva, kterou jsem měl s vámi, než existoval svět “(Jan 17: 5);

„Pás mečem na stehno, ó mocný, svou slávou a vznešeností“
(Ž 45,3).

spravedlivý soudce

Druhým krokem v porozumění nauce o ospravedlnění je pochopit, že Bůh nemůže prohlásit, že ti, kdo jsou odsouzeni, jsou osvobozeni od viny. Bůh prostě nemůže nechat, aby na ně byl aplikován trest uložený pachatelům.

Bůh nikdy nehlásí (ospravedlňuje) spravedlivého toho, kdo je ničemný „Odvrátíš se od falešných slov a nezabiješ nevinné a spravedlivé; protože neospravedlním ničemné “(2Mo 23: 7).

Bůh nikdy nezachází s ničemnými, jako by to byl jen „Daleko od vás je udělat takovou věc, zabít spravedlivého ničemnými; ať jsou spravedliví jako zlí, daleko od vás. Nedělal by soudce celé země spravedlnost? “ (1. Mojž.18: 25).

Bůh nikdy nezajistí, aby byl trest uložený pachateli udělen druhému, protože zní: „Duše, která hřeší, zemře; syn nevezme

otcovu nepravost, ani otec nevezme nepravost syna Spravedlnost spravedlivých spočívá na něm a ničemnost bezbožných padne na něj. “(Ez 18:20).

Když Ježíš řekl Nikodémovi, že je nutné, aby se člověk znovu narodil, byly zváženy všechny výše uvedené otázky, protože Ježíš dobře věděl, že Bůh nikdy nehlásí ty, kdo se narodili podle těla Adama, bez viny.

Při přirozeném narození se člověk stal hříšníkem, nádobou, kterou je třeba odradit, a proto dítětem hněvu a neposlušnosti. Aby prohlásil člověka za osvobozeného od hříchu, musí nejprve zemřít, protože pokud nezemře, nemůže nikdy žít pro Boha „„ Kdo je mrtvý, je ospravedlněn hříchem “(Ř 6,7); “Bláhový! to, co zasejete, se nezrychlí, dokud nezemřete jako první “(1Ko 15:36).

Kristus zemřel za hříšníky – spravedlivý za nespravedlivé – ale kdo nebude jíst maso a pít Kristovu krev, nebude mít v sobě žádný život, to znamená, že je nezbytné, aby se člověk účastnil Kristovy smrti.

“Neboť Kristus také jednou trpěl za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás vedl k Bohu; umrtvený v těle, ale oživený Duchem “(1Pe 3:18);

„Ježíš jim tedy řekl: Amen, amen, pravím vám, že pokud nebudete jíst tělo Syna člověka a nebudete pít jeho krev, nebudete mít v sobě žádný život“ (Jan 6:53).

Jíst maso a pít Kristovu krev je stejné jako věřit v Něho (Jan 6:35, 47). Víra v Krista je stejná jako ukřižování s Ním.

Každý, kdo věří, je s Ním pohřben a přestává žít pro hřích a začíná žít pro Boha „Jsem již ukřižován s Kristem; a já už nežiji já, ale ve mně žije Kristus; a život, který nyní žiji v těle, žiji ve víře Syna Božího, který mě miloval a vydal se za mě “(Gal 2,20; Řím 6,4).

Muž, který věří v Krista, připouští, že je vinen smrtí kvůli Adamovu přestupku.

Implicitně připouští, že Bůh je spravedlivý, když mluví, a je čistý, když soudí, že Adamovi potomci jsou vinni (Ž 51,4). Připouští, že pouze Kristus má moc vytvořit nového člověka vzkříšením z mrtvých, takže ten, kdo je s ním pohřben, vzkřísí nové stvoření.

Nový člověk v Kristu

Posledním krokem v porozumění ospravedlnění je pochopit, že od nového narození přichází nové stvoření vytvořené ve skutečné spravedlnosti a svatosti „Takže pokud je někdo v Kristu, nové stvoření je; staré věci jsou pryč; viz, všechno se stalo novým“ (2Ko 5:17; Ef 4:24).

Toto nové stvoření je prohlášeno za spravedlivé, protože ho Bůh účinně vytvořil znovu spravedlivě a bez úhony před sebou.

Muž, který věří v Krista, je stvořen novým účastníkem božské přirozenosti (2 Pet 1: 4), protože starý muž byl ukřižován a tělo, které patřilo hříchu, bylo odčiněno.

Poté, co byl pohřben s Kristem v podobě jeho smrti, člověk vzkřísí nové stvoření „S vědomím toho, že náš starý muž byl s ním ukřižován, aby bylo tělo hříchu odčiněno, takže již nebudeme sloužit hříchu“ (Řím 6: 6).

Prostřednictvím evangelia Bůh nejen prohlašuje člověka za spravedlivého, ale také vytváří nového v zásadě spravedlivého člověka. Na rozdíl od toho, co tvrdí Dr. Scofield, že Bůh pouze prohlašuje hříšníka za spravedlivého, ale nedělá ho spravedlivým.

Bible říká, že Bůh vytváří nového člověka ve skutečné spravedlnosti a svatosti (Ef 4,24), a proto vychází

ospravedlnění z tvůrčího Božího aktu, kdy je nový člověk stvořen jako účastník božské přirozenosti. Biblické ospravedlnění se týká stavu těch, kteří jsou generováni znovu skrze pravdu evangelia (víry): bez viny nebo odsouzení.

Neexistuje žádné odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu. Proč není odsouzení? Odpověď spočívá ve skutečnosti, že člověk „je v Kristu“, protože ti, kteří jsou v Kristu, jsou nová stvoření „TAM PŘEDTÍM, není odsouzení pro ty, kteří jsou v Kristu Ježíši, kteří nechodí podle těla, ale podle Ducha“ (Řím 8: 1);

„Takže pokud je někdo v Kristu, je to nové stvoření; staré věci jsou pryč; viz, všechno se stalo novým“ (2Ko 5:17).

Ospravedlnění vychází z nového stavu těch, kteří jsou v Kristu, protože být v Kristu znamená být novým stvořením „A pokud je Kristus ve vás, tělo je ve skutečnosti mrtvé kvůli hříchu, ale duch žije kvůli spravedlnosti. A pokud ve vás přebývá Duch toho, který vzkřísil Ježíše z mrtvých, ten, který vzkřísil Krista z mrtvých, také oživí vaše smrtelná těla svým Duchem, který ve vás přebývá“ (Řím 8,10-11).

Položte otázku apoštola Pavla:

„Neboť jestliže my, kteří usilujeme o ospravedlnění v Kristu, se také my shledáme hříšnými, je Kristus služebníkem hříchu? Vůbec ne“ (Gal 2,17).

Nyní je Kristus služebníkem spravedlnosti, a v žádném případě není služebníkem hříchu, proto ten, kdo je ospravedlněn Kristem, není shledán hříšníkem, protože je mrtvý hříchu „Neboť mrtvý je ospravedlněn hříchem“ (Řím 6: 7).

Když apoštol Pavel říká: je to Bůh, kdo je ospravedlňuje! „Kdo vznese obvinění proti Božím vyvoleným?“ Je to Bůh, který je ospravedlňuje“ (Řím 8:33), byl si zcela jistý, že se nejedná o soudní otázku, protože u soudu pouze prohlašuje, o co jde, protože nemají pravomoc měnit podmínky těch, kteří předstoupí před soudce.

Když se říká, že „je to Bůh, kdo ospravedlňuje“, apoštol Pavel poukazuje na Boží moc, která vytváří nového člověka. Bůh prohlašuje člověka za spravedlivého, protože pro nové stvoření neexistuje žádné odsouzení. Bůh nepřevodl stav starého muže na Krista, ale starý muž byl ukřižován a odčiněn, takže z mrtvých povstali nová stvoření, která jsou usazena s Kristem pro slávu Boha Otce, a žádné zavržení je nezatěžuje.

Křesťané jsou prohlášeni za spravedlivé, protože byli spravedliví (dikaios) mocí, která je v evangeliu, jíž je člověk účastníkem Kristova těla, protože zemřel a znovu vstal s Kristem jako svatý, bezúhonný a bezúhonný. “V těle jeho tělo smrtí, aby tě představilo svatou a bezúhonnou a bezúhonnou „před sebou“ (Kol 1:22; Ef 2: 6; Kol 3: 1).

Když Pavel říká: „Protože jsi již mrtvý a tvůj život je skryt v Kristu v Bohu“ (Kol 3,3), znamená to, že křesťan je ospravedlněn od hříchu, to znamená, že je mrtvý hříchu (Ř 6,1) – 11) a já žiji pro Boha „Byli jsme s ním pohřbeni křtem ve smrti; tak, jako když byl Kristus vzkříšen z mrtvých, slávou Otce, tak i my můžeme chodit v novotě života “(Řím 6,4).

Ježíš byl osvobozen Bohem, aby zemřel kvůli hříchu lidstva, protože je nutné, aby lidé zemřeli kvůli hříchu, aby mohli žít pro Boha. Proto vstal Kristus Ježíš, aby ti, kdo s ním vstávají, mohli být prohlášeni za spravedlivé. Bez umírání není vzkříšení, bez vzkříšení není ospravedlnění „Kdo byl osvobozen za naše hříchy a vstal za naše ospravedlnění“ (Řím 4,25).